Ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund?

On Noiembrie 03, 2013

Decizia de a te accepta drept un confident discret al oamenilor este o formă de a vedea cum reacționează ei, de a le cunoaște limitele și de a afla până unde pot ei merge fără să le zdruncini convingerile.

- Iată, deci, ce m-a determinat să te consult, continuă Samuel. Ei bine, Julius crede că va muri curînd și mă tem că are dreptate - și ar vrea înainte de a muri, să aibă măcar bucuria de a te numi soția lui.

- Soția lui? murmură Frederique.

- Da. îți dai seama ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund? Ştiu bine că nu-ți cere absolut nimic altceva decât să-i continui afecțiunea filială pe care i-o dăruiești și acum. Ştiu bine că te va respecta ca pe fiica sa. Dar eu, care te iubesc, eu care am avut și mi-am exprimat înaintea lui Julius această dorință care înseamnă viața mea, nu pot îndura ușor ca altcineva, fie și un prieten pe moarte, să ofere înaintea mea numele său celei care a făgăduit să-l poarte pe al meu.

- Ţi-am făcut o promisiune, da, spuse încet Frédérique și te asigur că mi-o voi ține. Sunt a dumitale și n-aveai nevoie să mă consulți în privința răspunsului către domnul von Eberbach. Refuz categoric orice propunere din partea dumnealui.

Leadership: Ești în stare să schimbi ceva la modul tău de a te poziționa și de a acționa în contextul de asumare a unei dualități (reconciliate cu ea însăși), încât ceea ce te împlinește să nu impieteze drepturile și convingerile celorlalți?

- Da, ești un înger, zise Samuel; dar am eu dreptul să abuzez de generozitatea ta și pot eu răspunde devotamentului tău cu egoismul meu? Trebuie oare ca, în schimbul fericirii mele, două ființe să sufere? mai ales când aceste două ființe sunt omul pe care-l iubesc ca pe un frate, și femeia pe care o iubesc mai mult decât ca pe o soră? Nu se cuvine oare să renunț, evitând riscul de a fi considerat un nemernic, la o fericire care lui i-ar aduce moartea, iar ție sărăcia?

Se opri o clipă, de parcă s-ar fi străduit să-și adune forțele necesare unui sacrificiu și reluă:

- Prietenul meu este pe moarte. Nu mai trăiește decât pentru această supremă speranță. A i-o nărui, înseamnă a-i nărui existența. O adevărată crimă. Să-i alungi acest gând? Cu neputință. Ţine la căsătorie cu încăpățînarea aceea specifică doar copiilor și muribunzilor. Prietenia mea se înfruntă cumplit cu dragostea mea. Simt că este aproape un act criminal să respingi unui biet suflet ce se va stinge, fericirea care nu-i face rău nimănui în această lume, dar care l-ar ajuta pe el să plece cu un surâs în lumea cealaltă.

Leadership: Poți să găsești o altă modalitate de a comunica o realitate, prin apartenența la o aceeași realitate exprimată diferit?

Gândurile și necesitățile noastre materiale, dacă se întrepătrund în dezvăluirea formelor de manifestare ale fenomenului "fericire", așa cum o atestă relația celor două personaje din romanul lui Dumas, pot duce la schimbarea atitudinii despre viață. Şi nu numai atât. Ideea și

fenomenul schimbării apar în viața oamenilor atât în modul de a-și mărturisi sincer apăsătoarele pasuri ale inimii, cât și în modul de a aborda o realitate care, chiar dacă doare, chiar dacă provine dintr-o exasperare a sensibilității, chiar dacă caută aventura în toate ipostazele ei, creează o personalitate plină de fermitate și maturitate.

Aici intervine și fenomenul dualității, conflictul dintre real și latent, un exemplu de opoziție sau contrast între două aspecte ale ceva, un văl ce ți se ridică de pe ochi și înțelegi lumea exact așa cum este ea. Vreau să spun că atunci când își destăinuie gândurile, omul este cu adevărat el însuși, pe când în viața de zi cu el este doar o mască care se mândrește cu o compoziție superbă și cu un efect deosebit.

Or așa cum scria cineva pe o pagină web, "în relația de cuplu dualitatea merge până acolo încât partenerul de viață simte în permanență că nu știe pe cine are pe lângă el, ceea ce uneori nu este un lucru atât de rău, căci nu te poți plictisi niciodată, și ai în permanență în față o nouă provocare. În principiu, forțele opuse aspiră permanent spre o reconciliere care să le scoată din separare și să le înalțe din nou în unitatea din care au coborât."

Leadershipul oglindește imaginea aprinsă în mintea omului stăpân pe instinctele sale, care nu se poate umili când își destăinuie gândurile, intențiile și sentimentele. Asta îl face unic și determinabil (mai ales în reguli, comportamente și valori), îl face deținător al unei realități care are o dimensiune proprie și particulară.

Ce capriciu bizar bântuie sufletul acestui muribund? Cred că dorința de a fi iubit, fără a fi nevoie să te califici pentru a fi acceptat, este un capriciu de care nu vei putea profita la maximum mai târziu așa cum ți-ai dori, un capriciu de care poți oricând să te dispensezi dacă observi că ceva nu îți convine.

Bine sublinia scriitorul Gerard Lele: "Dependența este acea nevoie imperioasă de a fi iubit fără niciun moment de slăbiciune sau de absență, iubire fără de care individul se îmbolnăvește, slăbește, nu mai trăiește, nu mai există. Dependentul are mai multă nevoie de a fi iubit decât de a da iubire, iar nevoia îi este insațiabilă; este ca un sac fără fund care cere fără încetare să fie umplut. Totul se petrece ca și cum acesta nu s-ar iubi și i-ar cere celuilalt să-l iubească în locul lui. Revendicările sale riscă să-l epuizeze pe partener."

* Notă: Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-capriciu-bizar-bantuie-sufletul-acestui-muribund.html